

AZYLOVÁ POLITIKA

Cieľom azylovej politiky EÚ je poskytnúť zodpovedajúce právne postavenie každému štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý potrebuje medzinárodnú ochranu v jednom z členských štátov, a zabezpečiť súlad so zásadou zákazu vyhostenia alebo vrátenia. Na tento účel sa Únia snaží o vytvorenie spoločného európskeho azylového systému.

PRÁVNY ZÁKLAD

- Článok 67 ods. 2, články 78 a 80 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ).
- Článok 18 Charty základných práv EÚ.

CIELE

Cieľom EÚ je vypracovať spoločnú politiku v oblasti azylu, doplnkovej ochrany a dočasnej ochrany s cieľom poskytnúť zodpovedajúce právne postavenie každému štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý potrebuje medzinárodnú ochranu, a zabezpečiť dodržiavanie zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia. Táto politika musí byť v súlade so Ženevským dohovorom o právnom postavení utečencov z 28. júla 1951 a s jej protokolom z 31. januára 1967. Ani v ZFEÚ, ani v charte sa výraz „azyl“ alebo „utečenec“ nevymedzujú, ale obidva dokumenty sa odvolávajú vyslovene na Ženevský dohovor a jeho protokol.

DOSIAHNUTÉ VÝSLEDKY

A. Prínosy Amsterdamskej zmluvy a Zmluvy z Nice

V Maastrichtskej zmluve z roku 1993 dostáva predošlá medzivládna spolupráca v oblasti azylu inštitucionálny rámec EÚ. Rada ako hlavný aktér mala prizývať Komisiu k svojej činnosti a informovať Parlament o svojich azylových iniciatívach; Súdny dvor Európskej únie (SDÉU) nemá v otázkach azylu žiadnu právomoc.

Amsterdamskou zmluvou sa v roku 1999 udelili inštitúciám EÚ nové právomoci na tvorbu právnych predpisov v oblasti azylu podľa osobitného inštitucionálneho mechanizmu: päťročné prechodné obdobie so spoločným právom iniciatívy medzi Komisiou a členskými štátmi a jednomyseľné rozhodovanie Rady po porade s Parlamentom; SDEÚ tiež získal právomoc v osobitných prípadoch. V Amsterdamskej zmluve je tiež ustanovené, že po ukončení tejto počiatočnej päťročnej etapy by Rada mohla rozhodnúť o uplatnení bežného spoložhodovacieho postupu a že Rada by odteraz mala preto prijímať svoje rozhodnutia kvalifikovanou väčšinou. Rada prijala

rozhodnutie v tomto zmysle koncom roka 2004 a spolurozhodovací postup (teraz známy pod pomenovaním riadny postup) sa uplatňuje od roku 2005.

Prijatím programu z Tampere v októbri 1999 sa Európska rada rozhodla, že vykonávanie spoločného európskeho systému by sa malo uskutočniť v dvoch etapách: prijatie spoločných minimálnych noriem v krátkodobom horizonte by malo viesť k spoločnému postupu a jednotnému štatútu pre tie osoby, ktorým bol poskytnutý azyl platný v celej únii v dlhodobejšom horizonte.

Viedlo to k prvej fáze spoločného európskeho azylového systému (Common European Asylum System – CEAS) (1999 – 2004), ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl (a nahradzuje sa medzinárodný/medzivládny Dublinský dohovor z roku 1990) vrátane vytvorenia Európskej azylovej daktyloskopickkej databázy (Eurodac) na uchovávanie a porovnávanie údajov o odtlačkoch prstov. Vymedzujú sa v ňom aj spoločné minimálne normy, ktoré členské štáty majú dodržiavať v súvislosti s prijímaním žiadateľov o azyl, určené kvalifikácie pre medzinárodnú ochranu a povahou poskytovanej ochrany, a stanovujú sa postupy udeľovania a odnímania postavenia utečenca. Ďalšie právne predpisy sa vzťahovali na dočasnú ochranu v prípade hromadného prílevu.

V novembri 2004 sa v Haagskom programe požadovalo prijatie nástrojov a opatrení druhej etapy do konca roku 2010, pričom sa zdôrazňoval cieľ EÚ ísť nad rámec minimálnych noriem a vypracovať jednotný azylový systém zahŕňajúci spoločné záruky a jednotné postavenie pre tých, ktorým bola priznaná ochrana. V Európskom pakte o prisťahovalectve a azyle z roku 2008 sa tento termín odložil na rok 2012.

B. Lisabonská zmluva

Lisabonskou zmluvou, ktorá nadobudla platnosť v decembri 2009, sa zmenila situácia tým, že opatrenia v oblasti azylu sa menia z ustanovovania minimálnych noriem na vytváranie spoločného systému s jednotným štatútom a postupmi.

Tento spoločný európsky azylový systém musí obsahovať tieto prvky:

- jednotný štatút azylu,
- jednotný štatút doplnkovej ochrany,
- spoločný systém dočasnej ochrany,
- spoločné postupy udeľovania a odnímania jednotného štatútu azylu alebo doplnkovej ochrany,
- kritériá a mechanizmy na rozhodovanie o tom, ktorý členský štát je príslušný posúdiť žiadosť o azyl,
- normy týkajúce sa podmienok prijímania žiadateľov o azyl,
- partnerstvo a spoluprácu s tretími krajinami.

Od Lisabonskej zmluvy sa v článku 80 ZFEÚ výslovne stanovuje zásada solidarity a spravodlivého rozdeľovania zodpovednosti, vrátane všetkých finančných záťaží, medzi členskými štátmi. Kroky EÚ v oblasti azylu by mali, ak je to potrebné, obsahovať vhodné opatrenia na uplatnenie tejto zásady. V zmluve sa takisto výrazne zmenil rozhodovací postup v oblasti azylu, zavedením postupu spolurozhodovania ako

štandardného postupu. Okrem toho sa výrazne zlepšila súdna kontrola vykonávaná SDEÚ. Prejudiciálne otázky odteraz môže riešiť akýkoľvek súd v jednom z členských štátov, a nielen národné sudy rozhodujúce v poslednom stupni ako doteraz. To SDEÚ umožnilo výraznejší rozvoj judikatúry v oblasti azylu.

V Štokholmskom programe prijatom Európskou radou 10. decembra 2009 na obdobie 2010 – 2014 sa potvrdzuje „záväzok vytvoriť spoločný priestor ochrany a solidarity vychádzajúci zo spoločného konania o azyle a jednotného postavenia pre všetky osoby, ktorým sa udelila medzinárodná ochrana“. Zdôrazňuje sa v ňom najmä potreba podporovať skutočnú solidaritu s členskými štátmi, ktoré čelia osobitným tlakom, a dôležitá úloha, ktorú by mal zohrávať nový Európsky podporný úrad pre azyl (EASO).

Napriek tomu, že Komisia predložila svoje návrhy pre druhú etapu CEAS už v rokoch 2008 – 2009 rokovania napreduvali pomaly. Následne bola po nadobudnutí platnosti Lisabonskej zmluvy prijatá druhá fáza CEAS, pričom sa zmenilo zameranie z minimálnych noriem na spoločný azylový postup na základe jednotného štatútu ochrany.

C. Hlavné existujúce právne nástroje a súčasné reformné snahy

Okrem prepracovaného znenia [smernice o oprávnení](#), ktorá nadobudla platnosť v januári 2012, druhé prepracované legislatívne akty nadobudli účinnosť až v júli 2013 ([nariadenie Eurodac](#); [Nariadenie Dublin III](#); [Smernica o podmienkach prijímania](#); a [smernica o konaniach o azyle](#)), čo znamenalo, že ich oneskorená transpozícia v polovici júla 2015 pripadla na čas, keď vrcholila migračná kríza. V júni 2014 Európska rada vymedzila [strategické usmernenia pre legislatívne a operačné plánovanie](#) v rámci priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti (pozri článok 68 ZFEÚ) na nadchádzajúce roky, na základe [oznámenia Komisie](#) z marca 2014, pričom vychádzala z pokroku, ktorý sa dosiahol v Štokholmskom programe. V týchto usmerneniach sa zdôrazňuje, že úplná transpozícia a účinné vykonávanie CEAS je absolútnou prioritou.

Vzhľadom na migračný tlak od roku 2014 Komisia vydala v máji 2015 [európsku agendu pre migráciu \(4.2.3.\)](#), v ktorej navrhuje niekoľko opatrení na riešenie tohto tlaku, a to vrátane prístupu podľa problémových oblastí (hotspotov), ktorý by bol vytvorený medzi EASO, Európskou agentúrou pre pohraničnú a pobrežnú stráž (bývalá agentúra Frontex) a Agentúrou Európskej únie pre spoluprácu v oblasti presadzovania práva (Europolom), ktorý pracuje v teréne s členskými štátmi prvého kontaktu s cieľom rýchlej identifikácie, registrácie prichádzajúcich migrantov a odoberania ich odtlačkov prstov. Prístup založený na hotspotoch je tiež určený na to, aby prispel k vykonávaniu mechanizmov núdzového premiestnenia v prípade 160 000 osôb, ktoré potrebujú medzinárodnú ochranu. Komisia navrhla mechanizmy na pomoc Taliansku a Grécku a Rada ich prijala [14. a 22. septembra 2015](#) po konzultácii s Parlamentom. Rozhodnutie Rady bolo neskôr podporené [rozsudkom](#) SDEÚ zo 6. septembra 2017. Premiestnenie je mienené ako mechanizmus na uplatňovanie zásady solidarity a spravodlivého rozdelenia zodpovednosti stanovený v článku 80 ZFEÚ. Miery premiestnenia však boli [nižšie, ako sa očakávalo](#), a premiestňovania sa uplatňujú len pomaly.

Európska migračná agenda stanovuje aj ďalšie kroky smerom k reforme CEAS, ktoré boli predstavené v dvoch balíkoch legislatívnych návrhov v máji a júli 2016 a v súčasnosti sa o nich rokujú medzi Parlamentom a Radou. Súbor

legislatívnych iniciatív je určený na zlepšenie okrem iného CEAS prostredníctvom priamo uplatniteľných nariadení namiesto smerníc (s výnimkou prijímacích podmienok, ktoré by zostali smernicou a stále ich ešte treba implementovať do vnútroštátnych právnych predpisov), a týka sa:

- opatrení na zjednodušenie, ujasnenie a skrátenie [azylových postupov](#), zabezpečenie spoločných záruk pre žiadateľov o azyl a zabezpečenie prísnejších pravidiel boja proti zneužívaniu vrátane spoločného zoznamu bezpečných krajín pôvodu, ktorý pôvodne navrhnutý ako [samostatné nariadenie](#). 25. apríla 2018 Výbor Parlamentu pre občianske slobody, spravodlivosť a vnútorné veci (Výbor LIBE) prijal [správu](#), ktorá slúži ako mandát na rokovanie,
- toho, kto môže žiadať o medzinárodnú ochranu (tzv. [smernica o oprávnení](#)), s cieľom dosiahnuť väčšiu konvergenciu miery uznávania žiadostí o azyl a foriem ochrany vrátane prísnejších sankčných ustanovení sekundárnych pohybov žiadateľov a povinného preskúmania postavenia aj pre osoby uznané za utečencov. Parlamentný výbor LIBE prijal svoju [správu](#) 15. júna 2017. Parlament a Rada dosiahli v polovici roka 2018 predbežnú politickú dohodu. Dohoda však nezískala dostatočnú podporu členských štátov^[1].
- [podmienok prijímania](#), z ktorých najspornejšie body sú tie, ktoré sa týkajú čakacej lehoty predtým, ako žiadatelia o medzinárodnú ochranu získajú prístup na trh práce, a sankčného prístupu, ktorý má žiadateľom zabrániť v presune do členského štátu, ktorý nie je príslušným na posudzovanie ich žiadosti o azyl. Parlamentný výbor LIBE prijal svoju [správu](#) k návrhu 25. apríla 2017. Dňa 17. mája 2018 dalo plénum správe zelenú, čo malo slúžiť ako mandát na začatie medziinštitucionálnych rokovaní. Parlament a Rada dosiahli v polovici roka 2018 predbežnú politickú dohodu. Rokovania medzi Parlamentom a Radou však stále prebiehajú.
- reformy [dublinského nariadenia](#), v ktorej sa stanovujú kritériá na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu (v zásade prvá krajina vstupu). Návrh zachováva súčasné kritériá dublinského systému a dopĺňa ich o nápravny alokačný mechanizmus, aby členské štáty neboli vystavené neprimeranému tlaku; a tak je [návrh nariadenia Komisie zo septembra 2015](#) o stálom krízovom relokačnom mechanizme v rámci Dublinského systému v súčasnosti pozastavený v Rade. Podobne aj predchádzajúci [návrh na zmenu dublinského nariadenia](#), pokiaľ ide o ustanovenie týkajúce sa príslušného členského štátu na posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu maloletých osôb bez sprievodu, ktoré nemajú príbuzných na území členských štátov, bol zrušený a jeho obsah je zahrnutý v súčasnom návrhu Dublin III. Parlamentný výbor LIBE prijal 19. októbra 2017 svoju [správu](#), ktorú plénum potvrdilo ako mandát na začatie medziinštitucionálnych rokovaní;
- revízie [databázy odtlačkov prstov Eurodac](#) s cieľom rozšíriť ju o osobné údaje o štátnych príslušníkoch tretích krajín, ktorí nepodali žiadosť o medzinárodnú ochranu, boli však identifikovaní, že sa neoprávnene zdržiavajú v EÚ, a umožniť

[1]<https://www.consilium.europa.eu/media/37402/st15252-en18.pdf>

orgánom presadzovania práva prístup do databázy a odber odtlačkov prstov detí vo veku od šiestich rokov s cieľom uľahčiť sledovanie a zlúčenie rodiny. Plenárne zhromaždenie Parlamentu udelilo výboru LIBE zelenú na začatie medziinštitucionálnych rokovaní na základe [správy](#) o návrhu z 30. mája 2017. Rokovania s Radou sa začali v septembri 2017 a Parlament a Rada dosiahli predbežnú dohodu v júni 2018.

- transformácie EASO z podpornej agentúry EÚ na plnohodnotnú [Agentúru EÚ pre azyl \(EUAA\)](#), ktorá bude zodpovedná za uľahčenie fungovania CEAS, za zabezpečenie zblížovania pri posudzovaní žiadostí o azyl v rámci EÚ a monitorovanie operačného a technického uplatňovania práva Únie, ako aj pomoci členským štátom s odbornou prípravou národných expertov. Parlament prijal svoju [správu](#) k návrhu 8. decembra 2016 a v polovici júna 2017 sa dosiahla široká predbežná dohoda s Radou. V septembri 2018 Komisia predložila [zmenený návrh](#) na posilnenie Agentúry EÚ pre azyl prostredníctvom zvýšenia počtu zamestnancov, nástrojov a finančných prostriedkov s cieľom zabezpečiť, aby členské štáty mohli kedykoľvek počítať s plnou operačnou podporou zo strany EÚ;
- [rámca Únie pre presídľovanie](#), ktorý by stanovoval spoločné pravidlá EÚ týkajúce sa prijímania štátnych príslušníkov tretích krajín vrátane finančnej podpory úsilia členských štátov v oblasti presídľovania, čím by dopĺňal súčasné ad hoc multilaterálne a vnútroštátne programy presídľovania. Parlamentný výbor LIBE prijal 12. októbra 2017 svoju [správu](#) k návrhu a dostal mandát na rokovanie s Radou.

[Smernica z roku 2001 o minimálnych štandardoch na poskytovanie dočasnej ochrany](#) v prípade hromadného prílevu vysídlených osôb je stále v platnosti, ale nebola nikdy doposiaľ uplatnená, dokonca ani v čase, keď vrcholila migračná kríza, pravdepodobne z dôvodu nejasnosti v pojmoch a rozporov medzi členskými štátmi v Rade o prerozdeľovaní zaťaženia.

D. Vonkajší rozmer

[Globálny prístup k migrácii a mobilite](#) (GPMM), ktorý Komisia prijala v roku 2011, je zastrešujúcim rámcom vonkajšej migračnej a azylovej politiky EÚ. Vymedzuje sa v ňom, ako EÚ vedie svoje politické dialógy a spoluprácu s krajinami, ktoré nie sú členmi EÚ, a to na základe jasne vymedzených priorít. Je súčasťou celkovej vonkajšej činnosti EÚ a zahŕňa rozvojovú spoluprácu. Medzi jeho hlavné ciele patrí lepšia organizácia legálnej migrácie, predchádzanie nelegálnej migrácii a boj proti nej, maximalizácia vplyvu migrácie a mobility na rozvoj a podpora medzinárodnej ochrany.

Európska rada a Turecko uzavreli v marci 2016 dohodu zameranú na obmedzenie toku nelegálnych migrantov cez Turecko do Európy. V súlade s [vyhlásením EÚ a Turecka](#) by všetci noví nelegálni migranti a žiadatelia o azyl prichádzajúci z Turecka na grécke ostrovy a tí, ktorých žiadosť o azyl bola vyhlásená za neprípustnú, mali byť vrátení do Turecka. Za každého Sýrčana vráteného do Turecka by sa mal do EÚ presídliť iný Sýrčan výmenou za ďalšiu liberalizáciu vízového režimu pre tureckých občanov a poskytnutie 6 miliárd EUR v rámci nástroja pre utečencov v Turecku do konca roku 2018. Podľa [správy Komisie o pokroku pri vykonávaní európskej migračnej](#)

[agendy](#) z mája 2018 vyhlásenie naďalej zohráva kľúčovú úlohu pri zabezpečovaní účinného riešenia migračného problému vo východnom Stredomorí. V správe sa však zdôrazňuje, že nedostatky pretrvávajú: najmä pomalé tempo skúmania žiadostí o azyl v Grécku naďalej znižuje mieru návratu do Turecka.

Z celosvetového hľadiska Valné zhromaždenie Organizácie Spojených národov v septembri 2016 jednomyselne schválilo [newyorskú deklaráciu pre utečencov a migrantov](#), ktoré je zásadným politickým vyhlásením zameraným na zlepšenie spôsobu, akým medzinárodné spoločenstvo reaguje na veľké presuny utečencov a migrantov, ako aj na dlhotrvajúce utečenecké krízy. Výsledkom je, že v roku 2018 sa majú prijať dva globálne pakty, a to pre utečencov a pre iných migrantov. Newyorská deklarácia stanovuje komplexný rámec odpovede na utečencov (CRRF) a obsahuje konkrétne opatrenia potrebné na zmiernenie tlaku na hostujúce krajiny, zlepšenie sebestačnosti utečencov, rozšírenie prístupu k riešeniam zahŕňajúcim tretie krajiny a podporu podmienok v krajinách pôvodu, ktoré utečencom umožňujú bezpečný a dôstojný návrat. V rámci opatrení nadväzujúcich na newyorskú deklaráciu z roku 2016 Vysoký komisár OSN pre utečencov navrhne vo svojej výročnej správe pre valné zhromaždenie v roku 2018 tzv. globálny pakt pre utečencov.

Na svojej plenárnej schôdzi v apríli 2018 [Parlament uviedol, že EÚ a jej členské štáty musia prevziať vedúcu úlohu](#) v prebiehajúcich rokovaníach na celosvetovej úrovni s cieľom dohodnúť sa na oboch paktoch, najmä vzhľadom na rozhodnutie Spojených štátov amerických odstúpiť od rokovaní.

E. Finančné prostriedky, ktoré sú k dispozícii pre azylové politiky

Hlavným nástrojom financovania v rozpočte EÚ v oblasti azylu je Fond pre azyl, migráciu a integráciu (AMIF). Prostriedky z AMIF na roky 2014 – 2020 sa zvýšili z 3,31 miliardy EUR na 6,6 miliardy EUR. Pokiaľ ide o ďalší dlhodobý rozpočet EÚ na obdobie 2021 – 2027, Komisia navrhuje zvýšiť finančné prostriedky v rámci nového Fondu pre azyl a migráciu (AMF) o 51 % na 10,4 miliardy EUR, aby sa okrem iného posilnili a rozvíjali všetky aspekty CEAS vrátane jeho vonkajšieho rozmeru. Iné nástroje financovania z EÚ, ako je Európsky sociálny fond (ESF, [2.3.2](#)), Fond európskej pomoci pre najodkázanejšie osoby (FEAD, [2.3.9](#)) a Európsky fond regionálneho rozvoja (EFRR, [3.1.2](#)), tiež pridelujú finančné prostriedky, najmä na podporu integrácie utečencov a migrantov, hoci podiel finančných prostriedkov, ktoré sú im pridelené, sa nezohľadňuje osobitne v rozpočtových riadkoch, a teda nie je jasný.

Podobne sa počiatočné príspevky pre úrad EASO (budúcu Agentúru EÚ pre azyl) v rokoch 2014 – 2020 zvýšili zo 109 miliónov EUR na 456 miliónov EUR. Aby bolo v budúcnosti možné poskytovať plnú operačnú podporu v oblasti azylových konaní, Komisia navrhuje na roky 2021 – 2027 rozpočet vo výške 1,25 miliardy EUR.

Mimo viacročného finančného rámca (VFR), ale v rámci rozpočtu EÚ existujú trustové fondy pre vonkajšie opatrenia, ako je Núdzový trustový fond EÚ pre Afriku (1,8 miliardy EUR) na pomoc krajinám v Afrike v oblasti riadenia migrácie a kontroly hraníc, Regionálny trustový fond EÚ (500 miliónov EUR) v reakcii na sýrsku krízu a nástroj pre utečencov v Turecku (3 miliardy EUR na roky 2016 – 2017 a 3 miliardy EUR na roky 2018 – 2019).

A napokon, mimo rozpočtu EÚ, sa Európsky rozvojový fond (ERF, 30,5 miliardy EUR, z čoho boli 2,2 miliardy EUR uvoľnené ako príspevok na Núdzový trustový fond EÚ pre Afriku) sústreďuje na odstránenie chudoby a naplnenie Agendy 2030 pre udržateľný rozvoj, ale čoraz častejšie sa využíva na účely financovania reakcie na migráciu v posledných rokoch.

ÚLOHA EURÓPSKEHO PARLAMENTU

Európsky parlament sa vždy dôrazne zasadzoval za spoločný európsky azylový systém v súlade s právnymi záväzkami Únie. Parlament tiež vyzval na zníženie nelegálnej migrácie a na ochranu zraniteľných skupín.

Parlament vo svojom [uznesení z 12. apríla 2016](#) o situácii v Stredomorí a potrebe holistického prístupu EÚ k migrácii poskytol prehľad o hlavných postojoch a predmetoch záujmu Parlamentu v oblasti azylu.

Parlament vyžaduje dôveryhodné a spravodlivé postupy, ktoré sú účinne vykonávané a sú založené na zásade zákazu vyhostenia alebo vrátenia. Zdôrazňuje potrebu predchádzať znižovaniu úrovne ochrany či kvality prijímania a zabezpečiť spravodlivejšie rozdeľovanie bremena, ktoré znášajú členské štáty nachádzajúce sa na vonkajších hraniciach EÚ. Parlament vyzýva členské štáty, aby využívali existujúce možnosti na zabezpečovanie humanitárnych víz, a domnieva sa, že osoby žiadajúce o medzinárodnú ochranu by mali mať možnosť požiadať na konzuláte alebo veľvyslanectve o európske humanitárne vízum, preto žiada zmenu vízového kódexu Únie.

Podľa názoru Parlamentu sú potrebné ďalšie kroky na zabezpečenie toho, aby sa spoločný európsky azylový systém stal skutočne jednotným: je potrebné komplexné posúdenie jeho vykonávania. Parlament zoberal na vedomie dôležitosť vzájomného uznávania členskými štátmi nielen negatívnych, ale aj pozitívnych rozhodnutí o azyle.

Kladie dôraz na to, že zadržiavanie by malo byť možné len vo výnimočných, jasne vymedzených situáciách a malo by s ním byť spojené právo na opravný prostriedok súdnou cestou. Parlament podporuje zriadenie Európskeho podporného úradu pre azyl.

Pokiaľ ide o vzťahy s tretími krajinami, Parlament v rámci [globálneho prístupu k migrácii a mobilite](#) vyzval na zintenzívnenie úsilia zameraného na budovanie kapacít a činností v oblasti presídľovania, ktoré by sa mali vykonávať spoločne s tretími krajinami, na ktorých území sa nachádza veľké množstvo utečencov. Parlament zastáva názor, že spolupráca s tretími krajinami sa musí zamerať na riešenie základných príčin tokov nezákonnej migrácie do Európy.

Parlament má takisto možnosť podať na SDEÚ žalobu o neplatnosť. Tento nástroj bol úspešne použitý v rozhodnutí [SDEÚ zo 6. mája 2008](#) na dosiahnutie zrušenia ustanovení týkajúcich sa podmienok prijímania spoločného zoznamu tretích krajín, ktoré sa považujú za bezpečné krajiny pôvodu, a bezpečných európskych tretích krajín, na ktoré sa vzťahuje smernica 2005/85/ES.

Viac o tejto téme:

- [Migrácia v Európe](#)
- [Migračná kríza v Európe](#)
- [Pristaňovalecká politika EÚ](#)

Ina Sokolska
05/2019

